די שלאַנג

דער אַלטער מיכאַלאַקע איז געווען אַ קליין פֿויערל, אַ ברעקל מענטש. אַז די קרעטשמע איז געווען געפּאַקט, האָט מען אים לחלוטין נישט אַרויסגעזען. מ'פלעגט נאָר הערן זיין שפּיציק קול, וואָס האָט אַרויסגעקוויטשעט פֿון צווישן עולם ווי דאָס פּיסטשען פֿון אַ פֿייגעלע וואָס ליגט באַהאַלטן אין אַ טאָפּ.

און אָט דער קלייניקער מיכאַלאַקע האָט געהאַט אַ געוואַלדיקן חשק אַרויסצואווייזן גבורה. דער חשק צו גבורה פלעגט אים מוטשען און טרייבן צו די שווערסטע אַרבעטן. אַזוי, למשל, אַז מ'האָט באַדאַרפֿט אויסלאָדן אַ וואָגן מיט שווערע זעק, איז ער דער ערשטער צוגעשפּרונגען. די פּויערן, וואָס האָבן זיך מתעסק־געווען מיט די זעק, האָבן געלאַכט, געהאַט שפּאַס מיט אים, און אים געטריבן פֿון וואָגן, ווי מ'טרייבט אַ קליין פֿאַרעקשנט שייגעצל וואָס קריכט צווישן גרויסע. אָבער מיכאַלאַקע איז נישט אָפּגעטראָטן. ער איז געלאָפֿן אַרום דעם וואָגן, זיך געשטופּט מיט זיינע שמאָלע פּלייצעס, געשטרעקט די קורצע הענטלעך, און זיך געריסן צו די זעק. שפּעטער, ווען די פּויערן האָבן זיך אָפּאָרעט מיט דער אַרבעט און געווישט דעם שווייס, איז מיכאַלאַקע אויך געשטאַנען צווישן זיי און זיך אויך געווישט דאָס פּנים מיט אַ גרויסער פֿאַטשיילע.

און פּונקט אַזוי פּלעגט דער אַלטער מיכאַלאַקע זיך רייסן שלאָגן. דאָס חיות איז אים ממש אויסגעגאַנגען נאָך אַ געשלעג. אָבער קיינער האָט אים נישט געוואָלט צוליב־טאָן. דער ביטול האָט אים שטאַרק פאַרדראָסן, און ער האָט געפּרוּאוועט כלערליי מיטלען אַרויסצורופן אַ געשלעג. איין מיטל איז געווען: זיין שטעקן. ער האָט פאַרלייגט דעם שטעקן אונטער דער פּאַכווע, מיטן שפּיץ אַרויסגעשטעקט, און זיך געשאַרט אַרום די בענק. זיין שטעקן האָט יעדע ווײַלע פאַרטשעפּעט אָן אַנדער פּויער, אָבער קיינער האָט זיך נישט געמאַכט וויסנדיק. האָט מיכאַלאַקע געפּרוּאוועט זיין צווייט מיטל: דעם גאַרטל. ער האָט אויפגעוויקלט זיין לאַנגן וואָלענעם גאַרטל און אים געלאָזט זיך נאָכשלעפּן אויף דער ערד. די פּויערן האָבן געוואוסט זיין כונה, און אויס־געמיטן דעם גאַרטל. אַפילו די שיכורע פּויערן האָבן זיך באַמיט צו באַהערשן זייערע לויזע, וואַקלדיקע פיס.

דער סוף איז געווען — ווי אַלע מאָל. מיכאַלאַקע איז געבליבן שטיין אין מיטן קרעטשמע מיטן אויפגעוויקלטן גאַרטל — אַ פאַרשעמטער און געקרענקטער פון אַלעמענס ביטול.

*

פּונדעסן האָבן אַלע ליב געהאַט מיכאַלאַקען. זיין חשק צו גבורה און זיינע טשיקאַווע שפּיצלעך, האָבן פרייליך גע־מאַכט אין קרעטשמע. דערפאַר, אַז ער פּלעגט אַ זונטיק נישט קומען אין קרעטשמע, האָט ער אַלעמען אויסגעפעלט.

און אָט זענען שוין אַוועק עטלעכע זונטיקס זינט מי־כאַלאַקע האָט זיך נישט געוויזן. דאָס איז נישט געווען זיין

טבע. די פּויערן האָבן זיך גענומען זאָרגן. ביי וועמען זיך נאָכפרעגן איז נישט געווען, ווייל מיכאַלאַקע האָט נישט געהאַט קיין שכנים אָדער קרובים. ער איז געווען אַ פּאַסטעך ביים פּריץ פון דאָרף און געוואוינט אַליין, אין אַ פאַרוואָר־פענער כאַטע פון וואַלד, ווייט פון אַלעמען. ס'איז אָבער געקומען אַ זונטיק, ווען די פּויערן אין קרעטשמע האָבן שוין נישט געקאָנט רוען. האָט מען געשיקט אַ שייגעץ אויסגעפינען וואָס מיט מיכאַלאַקען איז געשען.

דער שייגעץ האָט זיך אומגעקערט מיט אַ טרויעריקער בשורה:

— מיכאַלאַקע איז קראַנק.

די בשורה האָט אַלעמען דערשלאָגן.

— ער ליגט? — האָט אַ פּויער געפרעגט.

— ניין, ער ליגט נישט, — האָט דער שייגעץ געזאָגט. — ער האַלט זיך ביים בויך.

— ער קרעכצט?

— יאָ, ער קרעכצט.

די פּויערן האָבן געפרעגט דעם טאַטן וואָס צו טאָן. דער טאַטע האָט געהייסן ברענגען מיכאַלאַקען אין קרעטשמע. צוויי פּויערן זענען אַוועק אין וואַלד.

אין קרעטשמע איז די זונטיקדיקע שמחה שוין געווען אַ פאַרשטערטע. די קלעזמער האָבן שוין נישט געשפּילט, און די גלעזלעך זענען געשטאַנען ליידיק אויף די טישן.

דער טאַטע האָט אויפגעזוכט דאָס פלעשל מיט „דאַווילאַ טראָפּנס" און עס אַוועקגעשטעלט אויפן שענק־טיש. די דאָרפישע פּויערן האָבן גוט געקאָנט דאָס קליינע פלעשל מיט דער ברוינער פליסיקייט, וואָרן אַז עמעצער אין דאָרף האָט

געהאַט בויך-ווייטיק, אָדער אַזוי געפּילט שלעכט, איז ער געקומען צום טאַטן נאָך „דאַווילאַ טראָפּנס". די פּויערן האָבן שטאַרק געגלויבט אין דער רפואה.

אַ שייגעצל איז אַריינגעלאָפן און געזאָגט, אַז מ'ברענגט מיכאַלאַקען. אַלע זענען אַרויס אים באַגעגענען. די צוויי פּויערן האָבן געפירט מיכאַלאַקען ביי די הענט. מיכאַלאַקע איז געווען בלייך און צעשראָקן. ער האָט אויסגעזען קלע־נער און דאַרער ווי אַלע מאָל. מ'האָט אים אַריינגעפירט אין קרעטשמע און אַוועקגעזעצט אויף אַ באַנק לעבן שענק-טיש. איינער פון די צוויי פּויערן וואָס האָבן אים געבראַכט, איז צוגעגאַנגען צום טאַטן און אים עפּעס געזאָגט אין אויער.

מיכאַלאַקע האָט זיך צעשריגן:

— ס'איז נישט קיין סוד! כ'האָב איינגעשלונגען אַ שלאַנג!

די פּויערן אין קרעטשמע זענען געבליבן שטייען מיט אָפענע מיילער. דאָ און דאָרט האָט זיך איינער איבערגע־צלמט.

דער טאַטע איז צוגעגאַנגען צו מיכאַלאַקען מיטן פלעשל „דאַווילאַ טראָפּנס" אין האַנט.

— הער, מיכאַלאַקע, — האָט דער טאַטע צו אים גע־זאָגט. — דאָס קאָן נישט זיין. אַ מענטש קאָן נישט איינ־שלינגען אַ שלאַנג.

מיכאַלאַקע האָט זיך נאָך העכער צעשריגן:

— און איך האָב יאָ איינגעשלונגען!

— אָבער דאָס קאָן דאָך נישט זיין, — האָט דער טאַ־טע אים געפּרואווט דערקלערן. — מ'שלינגט נישט איין קיין שלאַנג.

מיכאַלאַקע איז ווייכער געוואָרן, און געזאָגט כמעט מיט געבעט:

— אָבער איך האָב דאָך פּאַרט איינגעשלונגען. — ער האָט געוויזן מיט דער האַנט אויפן בויך: — אָט דאָ ליגט זי. איך פּיל ווי זי וואַרפט זיך.

דער טאַטע האָט אַרויסגענאָמען עטלעכע „דאַווילאַ טראָפּנס" אויף אַ שטיקל צוקער, און דערלאַנגט מיכאַלאַקען:

— נעם, מיכאַלאַקע. דאָס וועט דיר העלפן.

מיכאַלאַקע האָט צעקייט דאָס שטיקל צוקער מיט די טראָפּנס און זיך פאַרקרימט ווי פון אַ שטאַרקן געטראַנק.

אַ ווײַלע שפּעטער איז דער טאַטע צוגעקומען און אים געפרעגט:

— נו, ווי פילסטו אַצינד?

מיכאַלאַקע האָט געפינטלט מיט די אויגן:

— דאַכט זיך, בעסער.

די פויערן אין קרעטשמע זענען נשתומם געוואָרן פון דער שנעלער רפואה. זיי זענען געווען זיכער, אַז די טראָפּנס האָבן פאַרסמט די שלאַנג, און אַז זי וועט אין גיכן אַרויס-קומען אויפן זעלבן אופן ווי אַלץ וואָס אַ מענטש שלינגט איין.

אַ בגלופינער פויער האָט פון גרויס שמחה זיך צע-טאַנצט אין מיטן קרעטשמע מיט אַ פלאַש אין האַנט. דער-נאָך האָט ער זיך צוגעוואַקלט צו מיכאַלאַקען און אים גע-שטופּט די פלאַש צום מויל:

— טרינק, מיכאַלאַקע! זאָל פּגרן די שלאַנג!

מיטאַמאָל האָט דער בגלופינער פויער זיך אַ וואָרף געטאָן אויף דער ערד, און גערעדט צו מיכאַלאַקעס בויך:

— שלענגעלע, ביסט קאַפּוט! באַלד וועסטו פּגרן...
יאָ, דו וועסט פּגרן, און מיכאַלאַקע וועט ווערן געזונט.

די פּויערן אין קרעטשמע זענען צוגעשטאַנען, אַז מיכאַלאַקע זאָל דערציילן ווי אַזוי ער האָט איינגעשלונגען די שלאַנג. מיכאַלאַקע האָט זיך אָפּגעזאָגט.

— דערצייל, מיכאַלאַקע, — איז דער בגלופינער פּויער אויך צוגעשטאַנען, און אים ווידער געשטופּט די פלאַש צום מויל. — טרינק, מיכאַלאַקע, און דערצייל.

ווען מיכאַלאַקע האָט דערשמעקט דעם ריח פון בראָנפן, האָט ער אַ זופּ געטאָן פון דער פלאַש, איין מאָל און אַ צווייטן מאָל, זיך אָפּגעווישט די וואָנצעס, און געזאָגט:

— גוט, איך וועל דערציילן. אָבער איך וויל איר זאָלט גלויבן וואָס איך דערצייל אייך.

— אודאי וועלן מיר גלויבן, — האָט אַן עלטערער פּויער זיך אָפּגערופן.

— אודאי, אודאי, — האָבן אַנדערע אונטערגעכאַפּט.

אין קרעטשמע איז געוואָרן שטיל. די פּויערן האָבן אַרומגערינגלט מיכאַלאַקען און געוואַרט מיט שפּאַנונג. אַפילו דער טאַטע האָט זיך אָנגעשפּאַרט מיט די עלנבויגנס אין שענק-טיש.

און מיכאַלאַקע האָט דערציילט:

— כ'בין אַרום מיט די שאָף אין פעלד אַריין, ווי אַלע מאָל. ווען די שאָף האָבן זיך געפּאַשעט, האָב איך זיך אַוועקגעלייגט אויפן גראָז און, ווי אַלע מאָל, געשפּילט אויף מיין פייפל. שפּילנדיק, האָב איך איינגעדרימלט, טאַקע מיטן פייפל ביים מויל. אין שלאָף האָט זיך מיר געחלומט, אַז איך בלאָנדזשע אין אַ מדבר. יאָ, אין אַ מדבר, ווי איך בין אַ קריסט. די זון האָט געברענט, און מיך האָט שטאַרק גע-

דורשט. אָבער קיין וואַסער איז נישט געווען. קיין לעק וואַסער, ווי איך בין אַ קריסט. איך האָב שוין געפילט, אַז איך גיי־אויס פון דורשט. נאָר מיטאַמאָל האָט זיך באַוויזן אַ ריטשקעלע. אַזוי ווי פון הימל, ווי איך בין אַ קריסט. איך בין צוגעפאַלן צום ריטשקעלע און זיך גוט אָנגעטרונקען. דאָס וואַסער האָט מיך געקילט, אַ מחיה. אין מיטן טרינקען האָב איך זיך אויפגעכאַפּט און דערזען ביי מיר אין מויל דעם עק פון אַ שלאַנג. יאָ, אַן אמתע שלאַנג, ווי איך בין אַ קריסט. נאָר איידער וואָס־ווען, איז שוין די שלאַנג געווען אין מיר. איצט ליגט זי אָט־דאָ ביי מיר אין בויך. זי וואַרפט זיך און גריזשעט מיר די קישקעס.

די פויערן האָבן אויסגעהערט מיכאַלאַקען און זיך איבערגעקוקט מיט שטוינונג און מיט שרעק. אַלע האָבן געגלויבט, אַז אַזוי ווי מיכאַלאַקע האָט דערציילט, אַזוי איז געשען. אַלע — אַחוץ דער טאַטע.

דער טאַטע האָט ווידער דערלאַנגט מיכאַלאַקען אַ שטיקל צוקער מיט „דאַווילאַ טראָפּנס”, און אים געהייסן אַהיימגייען זיך לייגן. די זעלבע צוויי פויערן וואָס האָבן אים געבראַכט, האָבן אים צוריק אָפּגעפירט.

דער טאַטע האָט פאַרזיכערט די פויערן, אַז די טראָפּנס וועלן העלפן.

אין קרעטשמע איז ווידער פריילעך געוואָרן.

*

אויף מאָרגן איז מיכאַלאַקע געקומען אין קרעטשמע און זיך געקלאָגט, אַז ביינאַכט האָט די שלאַנג זיך ווידער געוואָרפן.

דער טאַטע האָט אים נאָך אַמאָל געגעבן טראָפּנס, און געפּרואווט איינטענהן מיט אים:

— מיכאַלאַקע, וואָס טוט זיך מיט דיר? וואָס האָסטו זיך איינגערעדט אַ שלאַנג אין בויך?

מיכאַלאַקע האָט געקייט דאָס שטיקל צוקער מיט די טראָפּנס, און גאָרנישט געזאָגט. ער האָט זיך געהאַלטן ביים בויך, און געקוקט אויפן טאַטן מיט געבעט אין די אויגן. און אַזוי, מיט דער האַנט ביים בויך, איז ער אַוועק אין וואַלד, צוריק צו זיין כאַטע.

אַ פּאָר טעג האָט מען פון מיכאַלאַקען נישט געהערט. דער טאַטע איז געווען זיכער, אַז די טראָפּנס האָבן אים געהאָלפן. אָבער אָט איז געקומען אַ פּויער און געזאָגט, אַז מיכאַלאַקע האַלט שמַאָל. ער דאַרט-איין פון טאָג-צו-טאָג, און ער גייט-אויס פון די כוחות.

דער טאַטע האָט זיך מודה-געווען, אַז ער ווייסט נישט וואָס צו טאָן. ער האָט געהייסן וואַרטן ביז דער ראַיאָן-דאָקטאָר וועט קומען.

אָבער די פּויערן האָבן נישט געוואָלט וואַרטן. זיי זע־נען אַוועק אין אַ שכניש דאָרף און געבראַכט אַן אַלטע פּוי־ערטע, וואָס האָט צוגעזאָגט צו היילן מיכאַלאַקען. זי האָט אים געהייסן טרינקען בראָנפן, שטאַרקן בראָנפן, געמישט מיט פעפער. צוערשט זאָל ער גוט צעקייען דעם פעפער, און דערנאָך אים אַראָפּשווענקען מיט אַ מעסטל בראָנפן. אַזוי זאָל ער טאָן צען טעג נאָכאַנאַנד. פאַרן אַוועקגייען, האָט די פּויערטע אים ווידער אָנגעזאָגט:

— געדענק, מיכאַלאַקע: שטאַרקן בראָנפן! און פאַר־געס נישט דעם פעפער!

מיכאַלאַקע איז יעדן פאַרנאַכט געקומען אין קרעטשמע

און אויסגעטרונקען אַ מעסטל בראָנפן מיט צעקייטן פעפער. אָבער אַז די צען טעג זענען אַוועק, האָט ער זיך נאָך אַלץ באַקלאָגט אויף דער שלאַנג. ער האָט פאַרלוירן דעם אַפּעטיט צום עסן, און איז געוואָרן דאַר ווי אַ שטעקן.

איין פאַרנאַכט האָט מיכאַלאַקע זיך קוים צוגעשלעפּט צו דער קרעטשמע. דער טאַטע האָט אים אָנגעגאָסן אַ מעסטל בראָנפן, ווי אַלע מאָל, אָבער מיכאַלאַקע האָט זיך נישט צוגערירט צום בראָנפן. ער איז געזעסן אויף אַ באַנק, קעגן־איבער דעם טאַטן, און געקרעכצט.

דער טאַטע האָט רחמנות געקראָגן אויף אים. ער איז צוגעגאַנגען און געזאָגט:

— מיכאַלאַקע, אפשר נאָך טראָפּנס?

מיכאַלאַקע האָט געקוקט אויפן טאַטן מיט פאַרטרערטע אויגן:

— אומזיסט... די שלאַנג וויל נישט פּגרן...

*

אַ פּאָר טעג שפּעטער האָבן עטלעכע פּריצים זיך אָפּגעשטעלט ביי דער קרעטשמע. צווישן זיי איז געווען אַ מיליטערישער דאָקטאָר. דער טאַטע האָט אים דערציילט פון מיכאַלאַקען און פון דער שלאַנג, וואָס מיכאַלאַקע מיינט אַז ער האָט איינגעשלונגען. די פּריצים האָבן זיך אָנגעלאַכט פון דער מעשה. פונדעסן זענען זיי צוגעשטאַנען צום דאָקטאָר, ער זאָל באַטראַכטן מיכאַלאַקען. דער דאָקטאָר האָט איינגעוויליקט, אָבער מיטן תנאי, מ׳זאָל נישט לאַכן. ער האָט געזאָגט, אַז מיכאַלאַקע דאַרף גלויבן אַז ער האָט איינגעשלונגען אַ שלאַנג. נאָר אַזוי קאָן ער געהאָלפן ווערן.

די פּריצים האָבן צוגערופֿן זייער קוטשער און אים געשיקט מיט אַ פֿויער ברענגען מיכאַלאַקען. דערנאָך האָט דער דאָקטאָר אויסגעלייגט זיין פּלאַן. ער האָט געהייסן דעם טאַטן אָנגרייטן אַ גרויסע שיסל מיט מילך, און אַרויסשיקן אַ ייִנגל אויפֿזוכן אַ שלענגל.

דאָס דאַרף האָט זיך באַלד דערוווּסט, אַז אין קרעטשמע געפֿינט זיך אַ דאָקטאָר, וואָס גייט היילן מיכאַלאַקען. די פּויערן האָבן אַוועקגעוואָרפֿן די אַרבעטן און געלאָפֿן אין קרעטשמע. די ווייבער און קינדער זענען אויך נאָכגעלאָפֿן. די קרעטשמע איז געוואָרן איבערגעפּאַקט.

דער דאָקטאָר און די פּריצים זענען געזעסן אין אַ באַזונדער צימער. דאָרט האָט דער דאָקטאָר איינשטודירט מיטן טאַטן און מיט אַן עלטערן ברודער וואָס זיי דאַרפֿן אָן. דער טאַטע האָט באַדאַרפֿט אַרייַנברענגען די שיסל מילך און זי אַוועקשטעלן אין מיטן קרעטשמע, און דער ברודער האָט באַדאַרפֿט האַלטן אָנגעגרייט דאָס שלענגל אין אַ קליין קעסטל.

מיכאַלאַקע איז אָנגעקומען מיט דער פּריצישער דראָשקע. ער איז געזעסן הינטן, אויפֿן ווייכן פּלושענעם זיץ, אַ דאַרער און פֿאַרגעלטער. אין דער ווייכער טיפֿעניש פֿון דער גרויסער פּריצישער דראָשקע האָט ער אויסגעזען ווי אַ קליין פֿיגורל, געקלעפּט פֿון חלב. צוויי יונגע שקאָצים האָבן אים גענומען אויף די הענט און אים אַרייַנגעטראָגן אין קרעטשמע.

דער דאָקטאָר האָט אָנגעוויזן אויף אַ בענקל אין מיטן קרעטשמע. די פּויערן האָבן זיך גענומען רוקן און שטופּן צו די ווענט. מיכאַלאַקע איז געזעסן אויפֿן בענקל לעבן דעם דאָקטאָר און געציטערט פֿון שרעק. איין האַנט האָט ער

געהאַלטן ביים בויך, און מיט דער צווייטער האָט ער זיך געצלמט.

דער דאָקטאָר האָט אים געהייסן זיך באַרואיקן און דערציילן, ווי אַזוי ער האָט איינגעשלונגען די שלאַנג. מיכאַלאַקע האָט איבערדערציילט די זעלבע געשיכטע, וואָס מיר האָבן שוין געהערט. דער דאָקטאָר האָט אַוועקגעלייגט אַ האַנט אויף זיין אַקסל און אים געזאָגט, אַז אַזוינע זאַכן האָבן שוין געטראָפן, און אַז ערשט אַנומלט האָט ער אַרויסגעצויגן אַ שלאַנג פון אַ פויערס בויך.

מיכאַלאַקע האָט זיך צעוויינט.

— וואָס וויינסטו? — האָט דער דאָקטאָר געפרעגט.

— כ'האָב מורא, — האָט מיכאַלאַקע געכליפּעט.

— האָסט נישט וואָס מורא צו האָבן.

— ס'עט וויי־טאָן.

— ס'עט נישט וויי־טאָן.

און כדי אים נאָך מער צו באַרואיקן, האָט דער דאָקטאָר אים געזאָגט, אַז די רפואה באַשטייט פון מילך. אַ שלאַנג האָט ליב מילך, און אַז זי וועט דערשמעקן מילך, וועט זי אַליין אַרויסקומען. מיכאַלאַקע דאַרף נאָר פאָלגן וואָס מ'וועט אים הייסן. ער דאַרף זיך לאָזן אויפהויבן מיט די פיס אַרויף און מיטן קאָפּ אַראָפּ, און כדי דער קאָפּ זאָל זיך אים נישט פאַרדרייען, דאַרף ער זיך לאָזן פאַרבינדן די אויגן.

דער דאָקטאָר האָט צוגערופן צוויי הויכע פויערן און זיי געהייסן זיך אַוועקשטעלן פון ביידע זייטן. דעם טאַטן האָט ער געהייסן אַריינברענגען אַ שיסל מילך. דער ברודער איז שוין געשטאַנען לעבן דאָקטאָר מיטן קליינעם קעסטעלע באַהאַלטן הינטער די פּלייצעס. דער דאָקטאָר האָט פאַרבונדן מיכאַלאַקעס אויגן מיט אַ גרויסער פאַטשיילע, און אַ ווינק־

געטאָן צו די צוויי פויערן. די פויערן האָבן אַ כאַפּ-געטאָן מיכאַלאַקען, און באַלד איז ער שוין געהאַנגען אין זייערע הענט מיט די פּיס אַרויף און מיטן קאָפּ אַראָפּ.

דער דאָקטאָר האָט אַריינגעשטעקט אַ פינגער אין מי-כאַלאַקעס מויל, און באַפוילן:

— ברעך, מיכאַלאַקע!

מיכאַלאַקע האָט זיך געוואָרגן מיטן דאָקטאָרס פינ-גער:

— איך קאָן נישט, דאָקטאָר.

— דו קאָנסט, מיכאַלאַקע, נאָר דו ווילסט נישט.

— איך וויל, דאָקטאָר, נאָר איך קאָן נישט.

דער דאָקטאָר האָט טיפער אַריינגעשטעקט דעם פינ-גער:

— ברעך, מיכאַלאַקע!

מיכאַלאַקע האָט געבראָכן.

— גוט אַזוי, מיכאַלאַקע! — האָט דער דאָקטאָר גע-זאָגט. — איצט נאָך אַמאָל.

— מער קאָן איך נישט, דאָקטאָר. כ'לעבן.

דער דאָקטאָר האָט אַריינגעשטעקט צוויי פינגער אין מיכאַלאַקעס מויל:

— דו קאָנסט! דו מוזט! ברעך, מיכאַלאַקע!

מיכאַלאַקע האָט ווידער געבראָכן.

— בראַוואָ, מיכאַלאַקע! — האָט דער דאָקטאָר אויס-גערופן און בגנבה אַריינגעלאָזט דאָס שלענגל אין דער שיסל מילך. — ביסט געראַטעוועט, מיכאַלאַקע! אָט איז די שלאַנג!

די צוויי פויערן האָבן אַוועקגעשטעלט מיכאַלאַקען אויף די פיס, און דער דאָקטאָר האָט אים אויפגעבונדן די אויגן. ווען מיכאַלאַקע האָט דערזען דאָס שלענגל אין דער

שיסל מילך, איז ער אַוועקגעפאַלן אויף די קני און געקושט דעם דאָקטאָרס האַנט.

די פויערן פון קרעטשמע האָבן זיך געצלמט.

*

פון יענעם טאָג־אָן האָט מיכאַלאַקע זיך גענומען בע־סערן. אין אַ שטיקל צייט אַרום איז ער געווען דער זעלבער מיכאַלאַקע וואָס אַלע מאָל. ער פלעגט ווידער קומען אין קרעטשמע, און ווידער אַרויסווייזן זיין גבורה.

דער אַלטער מיכאַלאַקע וואַרט אַז דער דאָקטאָר זאָל אַרויסציִען
די שלאַנג פון זיין בויך...